

Hồi thứ 59

Nằm chiêm bao, Phương Khoái đầu rơi lụy Dọa tin tức, Mã tráng sĩ ra tài

Đêm ấy phương Khôi nằm chiêm bao thấy vợ mình đến đứng đầu giường khóc lóc mà tỏ các việc bị hại, bèn khóc rống lên, giựt mình thức dậy suy nghĩ mấy lời Cao Tấn Trung đoán trước thì rơi lụy ròng ròng, ngồi mà chờ sáng.

Rạng ngày thuật rõ các điều trong lúc chiêm bao cho Mã Hùng nghe, rồi lại nói với Mã Hùng rằng:

- Lấy theo lời đoán của Cao Tấn Trung và điềm chiêm bao này thì chắc là việc nhà của tôi hung đa kiết thiểu, xin anh đi với tôi vào thưa với thầy, xin người tính việc lên đường, kéo tôi nóng nảy việc nhà lắm.

Mã Hùng nói:

- Nếu em nóng nảy việc nhà thì anh em ta vào thưa với thầy mà xin đi trước, để người thủng thỉnh theo sau, còn việc thôi thúc người đi cho mau thì qua không dám.

Phương Khôi khen phải, bèn dắt nhau đến trước phương trượng ra mắt Bạch Mi đạo nhân mà tỏ việc ấy.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Hai người đã nói như vậy thì phải sắm sửa đi trước, còn phần thầy thì nửa tháng nữa thầy mới lên đường. Ấy vậy hai người về đến Quảng Đông, độ chừng nửa tháng thì phải tới Tây Thiên tự mà kiếm ta.

Phương Khôi và Mã Hùng từ giã Bạch Mi đạo nhân trở lại Quảng Đông.

Đi đến địa phận Quảng Đông, Phương Khôi ghé vào tiệm rượu muốn kiếm người quen mà hỏi thăm việc nhà.

Mới vừa tới tiệm thấy có một người trong tiệm đi ra, người ấy thấy mặt Phương Khôi thì la lớn rằng:

- Trời đất ôi ! Phương lão gia ngày nay mới về tới đây sao ?

Phương Khôi nhìn mặt người ấy, nhớ cũng có quen nhưng không biết tên họ, bèn hỏi người ấy rằng:

- Anh này là ai, tôi không quen, sao lại biết tôi mà hỏi ?

Người ấy nói:

- Ngã ra lão gia đã quên tôi rồi sao, tôi là Từ Tam, đương làm Nha dịch tại huyện Thiên Ngụy.

Phương Khôi đứng nghĩ một hồi rồi mới vỗ vỗ mà rằng:

- Phải rồi ! Phải rồi. Tôi mắc đi chói nắng cho nên choá mắt nhìn không ra, bây giờ nhắc lại mới nhớ, lẽ ra cũng là một bọn anh em với nhau, vậy chớ bấy lâu người có hay việc Hồ Huệ Càng thế nào, xin nói cho ta rõ.

Từ Tam nói:

- Việc ấy dài lắm, dài lắm, xin lão gia kiếm chỗ ngồi cho an nơi, rồi tôi sẽ thuật lại cho nghe.

Phương Khôi thấy nói như vậy thì dắt Mã Hùng và Từ Tam thẳng vào phía trong kiếm chỗ mà ngồi rồi nói với Từ Tam rằng:

- Ta đi lâu ngày không việc nhà thế nào, người hãy thuật hết nguồn cơn cho ta rõ.

Từ Tam than thở một hồi rồi mới tỏ bày các việc cho Phương Khôi nghe.

Phương Khôi mới nghe việc nhà thì rơi lụy rờn rờn, đến chừng nghe tới các việc Cao Tấn Trung đã giết Hồ Huệ Càng thì bằng lòng, nhưng tình nghĩa vợ chồng nghe đến việc dữ như vậy thì dằn lòng không được khóc rống một hồi rồi mới từ giã Từ Tam đi cùng Mã Hùng trở về nhà mình.

Đến nơi, Phương Đức rơi lụy mà tỏ bày các việc cho Phương Khôi nghe.

Phương Khôi khóc lóc một hồi rồi mới hỏi Phương Đức rằng:

- Bây giờ Cao Tấn Trung ở đâu.

Phương Đức nói:

- Cao Tấn Trung đã làm chức Thiên tổng đương ở tại sở Tuần phòng, vậy chớ Bạch Mi đạo nhân chịu đi hay không, xin cha nói lại cho con rõ ?

Phương Khôi thuật lại các lời Bạch Mi đạo nhân đã hứa cho Phương Đức nghe.

Phương Đức rất mừng khiến vợ dọn một tiệc rượu được cho cha mình thết đãi Mã Hùng.

Rạng ngày Phương Khôi dắt Mã Hùng đến viếng Cao Tấn Trung. Cao Tấn Trung nghe Mã Hùng đã tới thì lật đật chạy ra rước vào. Phương Khôi quì lạy tạ ơn Cao Tấn Trung.

Cao Tấn Trung đỡ dậy tỏ bày các việc tính bắt gia quyến Hồ Huệ Càng cho Phương Khôi nghe.

Mã Hùng nói:

- Hiền đệ toan liệu như vậy cũng phải. Nay ta ở đây cũng không có việc chi, vậy thì để ta thẳng qua Phúc Kiến một phen, dò thám tin tức thế nào được có lo phương gỡ trước.

Cao Tấn Trung và Phương Khôi đều mừng mà rằng:

- Nếu sư huynh chịu khó như vậy thì đỡ cho anh em tôi biết là bao nhiêu.

Cao Tấn Trung hỏi người dọn tiệc đãi Mã Hùng và Phương Khôi.

Rạng ngày Mã Hùng từ giả...người ấy quảy gói hành lý thẳng qua Phúc Kiến.

Nói về Thiên tử sau khi sai Cao Tấn Trung và Phương Khôi đi rồi thì ở lại đó vài ngày, rồi mới thuê thuyền đi ngã Dương Châu mà trở về Kinh sư.

Đi đến Dương Châu trả tiền đồ xong, Thiên tử và Châu Nhật Thanh lên bờ, thẳng tới khách điểm hiệu là Đồng khánh mà ở.

Rạng ngày điểm tâm xong rồi, Thiên tử đi với Châu Nhật Thanh thẳng lên Bình Sơn dương dạo chơi phong cảnh một lần nữa.

Đến nơi, Thiên tử vào chùa thì có chủ trì trong chùa ấy bước ra nghinh tiếp.

Thiên tử thấy chủ trì ấy không phải người quen ngày trước, thì cũng có ý muốn hỏi.

Vào đến phương trượng thết trà xong rồi thì chủ trì ấy hỏi rằng:

- Quý khách tên gì họ chi, quê quán ở đâu, xin cho tôi rõ.

Thiên tử nói:

- Tôi là Cao Thiên Tử quê ở Bắc kinh, còn thằng con nuôi tôi đây tên là Châu Nhật Thanh, vậy chớ pháp hiệu của hòa thượng là chi, xin nói cho tôi rõ.

Chủ trì ấy đáp:

- Hiệu tôi là Thiên Nhiên.

Thiên tử đàm đạo với Thiên Nhiên giây lâu, xem ý biết người ham tiền bạc không phải quyết dạ tu hành, thì đã đem lòng ghét, song cũng rộng dung, không muốn nói ra làm gì.

Châu Nhật Thanh thấy vậy cũng muốn phân biện ít điều, song sợ Thiên tử nên không dám nói, còn Thiên Nhiên thấy Thiên tử xưng mình là người Bắc kinh mà không quân hàm gì hết, lại không đem đồ hành lý, biết rằng không phải bọn cúng chùa, thì có lòng khi, không muốn nói chuyện.

Bèn kiếm có hỏi Thiên tử rằng:

- Khách quan muốn xem phong cảnh thì đi xem chơi cho biết.

Thiên tử độ lượng khoan hồng không có ý đến chuyện nhỏ mọn, còn Châu Nhật Thanh cũng chưa biết là ý Thiên tử không muốn nói chuyện nữa.

Thiên tử nói:

- Nếu Hòa thượng có lòng tốt dắt tôi đi xem thì tôi cũng đi.

Thiên Nhiên nói:

- Khách quan muốn xem thì đi, bằng không thì thôi, còn tôi mắc có việc riêng, đi cùng khách quan không được.

Châu Nhật Thanh nói:

- Hòa thượng là người xuất gia, hễ xuất gia thì tứ đại giai không, nhất trần bất nhiễm, có sao Hòa thượng lại có việc riêng kìa ? Điều ấy rất lạ, thật tôi không biết.

Thiên Nhiên hồ thẹn làm thinh, không biết lời gì đáp lại.

Thiên tử thấy vậy nói vớt cho Thiên Nhiên rằng:

- Đã biết người xuất gia thì nhất trần bất nhiễm, chẳng có việc riêng gì cả. Tuy vậy hòa thượng đã làm chủ trì, cũng phải xem sóc cho tiểu tăng làm việc công quả trong chùa, việc ấy cũng như việc riêng của người thế gian vậy. Thôi, chẳng nên ép người làm chi, mi còn nhớ đường thì đi với ta mà xem.

Châu Nhật Thanh không dám nghịch mạng, nên phải dẫn lòng đi với Thiên tử.

Khi ấy Thiên Nhiên ép mình đưa Thiên tử và Châu Nhật Thanh ra khỏi phương trượng, rồi trở vô dẫn tiểu tăng rằng:

- Nếu hai người ấy trở lại thì mi phải nói ta đã xuống núi đi viếng anh em rồi, đừng có làm theo thói quen, vào bữa với ta như khi trước.

Tiểu tăng dạ dạ vâng lời.

Thiên Nhiên mời vào tịnh thất chưa được bao lâu, kể thấy tiểu tăng chạy vô báo rằng:

- Có Vương Bắc lão gia đến viếng, bây giờ thuyền đã tới bến rồi. Thiên Nhiên nghe báo lật đật chạy ra nghinh tiếp.

Nguyên Vương Bắc lão gia đây chẳng phải dự bực quan viên, mà cũng chẳng phải vương tôn công tử gì hết. Vốn là một người đầu gia của nhà buôn lớn, vì người chủ tiệm tin cậy giao hết các việc cho va, cho nên va mới nhờ việc ăn gian mà làm giàu, bây giờ cất nhà cửa, mua ruộng đất, cưới vợ bé, mua tòi tở trong nhà nhất hô bá ứng, các quan sở tại lại theo đua mị với va cho nên thầy sãi này cũng bắt chước theo mà làm thói a dua như vậy đó.

Trong lúc Thiên Nhiên chạy ra đến bến, không thấy có Vương Bắc, thì cúc cung thi lễ, chào hỏi một cách kính nhường.

Mấy người tiểu thiếp và tỳ tất của Vương Bắc lên bờ không được, thì Thiên Nhiên hỏi bọn tiểu tăng kiếm tre làm tay vịn cho mấy người ấy lên.

Khi bọn tiểu thiếp và tỳ tất của Vương Bắc lên bờ rồi, Thiên Nhiên lại đứng khép nép bên đường mà hầu hạ và nghinh tiếp.

Đến chừng bọn ấy dắt nhau lên chùa, Thiên Nhiên ở lại sau hỏi bọn thủy thủ rằng:

- Chuyến này sao lại không thấy lão gia ?

Thủy thủ nói:

- Lão gia làm biếng không thèm đi, để cho mấy bà tiểu thiếp và mấy chị tỳ tất của người lên chơi một chuyến. Vậy Hòa thượng mau chạy theo, mời các bà vào chùa, kéo ngày sau lão gia bắt lỗi. Thiên Nhiên lật đật chạy theo, đến nổi vấp đá ngã sấp lở trán trầy chân mà cũng không biết đau đớn gì cả.